

MICIMACKÓ-VÁLTOZAT

A. A. MILNE ÉS KARINTHY FRIGYES UTÁN SZABADON

Már hetek óta nem jártam öreg barátomnál, ezért kicsit szorongva csöngettem be hozzá – morózus természetét ismerve –, epés megjegyzések sorozatára számíthattam. Ráadásul délutáni szenderegéséből ébresztettem. De a szemrehányások elmaradtak; Bakó András, miután beengedett, visszaült öblös karosszékébe, és zavartan igyekezett eldugni előlem egy tarka fedelű könyvet. Én mégis megláttam a címlapját...

– Te a *Micimackó*t olvasod, Bandi bátyám – kérdeztem csodálkozva.

– Emlékszel az *Új Gilgames* című magyar filmre a hatvanas évek elejéről? – válaszolt a kérdésemre kérdéssel Bakó András. – Az elbűvölő Domján Edit játszott benne, és a még fiatal, életerős Darvas Iván, aki a szerepe szerint rákbeteg néprajzkutató volt. Ő kérdez meg egy öreg könyvtárost valamelyik jelenetben, hogy ha már csak egyetlen könyvet olvashatna végig, melyiket választaná. Erre az öreg ezt válaszolja: a *Micimackó*t. Látod, én is ezt választottam.

– Indokolatlanok a sötét gondolataid, Bandi bátyám. Más oka lehet annak, hogy éppen a *Micimackó*hoz fordultál vigaszért...

– Vigaszért, jól mondod. Mert ez a csodálatos mesekönyv többek között a barátságról, az egymás iránti figyelemről szól; gondolj csak arra a fejezetre, amikor *Micimackó* és *Malacka* kuckót épít *Fülesnek*, vagy amikor... de hagyjuk! Most valami mást fedeztem fel benne, valamit, ami sok mindent megmagyaráz magányos életem örömeiből...

– De hát nem vagy annyira magányos – próbáltam mentegetőzni, magamra érte a célzást, de öreg barátom türelmetlenül legyintett:

– Ne zavarj!... Ott van az a rész, amikor egy verőfényes, nyári délelőtt, reggeli- és ebédidő között, *Micimackó* a patakparton üldögél egy simára koptatott, lapos kövön, elmélkedik, és szokása szerint verseket költ – félig gépiesen, álmatagon belemerülve a nyári nap, a szép táj, a jóllakottság és önmagával való elégedettség örömébe, miközben körülötte békák toccsannak a vízbe és szitakötők zizegnek, és szőrös plüsspofáján a napsugarak fogócskáznak a levélárnyakkal... S egyszer csak a következő két sort ötli ki: „Oly boldog volnék, mint az élet, / ha jönne most *Malacka*...” – Ez idáig rendben is volna: *Malacka* jó

Halk hortyogás kísézőzenéjére, lábujjhegyen,
szégyenkezve távoztam. Az antikváriumba mentem egyenesen – hátha kapok
egy *Micimackót*.

[Szeged, 1992. május.]

(Szekszárdi vasárnap, 1993. március 28.)

(A **Baka István művei. Publicisztikák, beszélgetések** című kötetből)

[← Előző oldal](#)

Következő oldal →